

ΟΙ ΝΕΑΡΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ

ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

(Πώς ζουν δέκα χιλιάδες έγκληματικά παιδιά στις σωφρονιστικές φυλακές του Μετρώ.)

ΕΝΑ από τα τραγικά προβλήματα που απασχολούν τους κοινωνιολόγους και τους φιλανθρώπους είναι και το πρόβλημα της αυξήσεως της έγκληματικότητας των παιδιών. "Όλ' αυτά τα δυστυχημένα πλάσματα που καταδικάζονται σε βαρειές κ' έξευτελιστικές εργασίες αφήνονται μοιραία στην καταστροφή. Τα έγκληματικά παιδιά, τα «άλητάκια» αυτά του Παρισιού με την άδιαφορία των δικαστών και τις αυστηρές τιμωρίες γίνονται οί φοβεροί λωποδύτες και οί στυγεροί δολοφόνοι της κοσμοπόλεως. Ποιός φταίει όμως γι' αυτή την ανατριχιαστική κατάσταση της «σάπιας νεολαίας»; Κανείς. 'Αλλά και όλοι μας. Τό παιδί τό αφήνουμε να παρασυρθεί από τα ένστικτά του, να οδηγηθεί από την κληρονομικότητα που τό θάρύνει και από όλες τις άμαρτίες μας και μόλις παρεκτραπή, στέλνουμε τόν άστυνομικό να του περάσει τις χειροπέδες.

Κι' έτσι ο μικρός διαβολάκος συνηθίζει τά...«μπρασελέ» κι' αναπνέει τόν άέρα της φυλακής σαν να βρίσκεται στο στοιχείο του.

Έδω και λίγες μέρες, τό άστυνομικό δελτίο ανέγραφε την έξης περιέργο είδησι :

Ο μικρός δραπέτης των κατέργων του Μετρώ συνέληφθη στην πλατεία της 'Ιταλίας ενώ άπειράτο να κλέψη μερικά ζουλούρια από έναν μικροπωλητή.

Η είδησι λοιπόν αυτή μου κίνησε τόσο τό ενδιαφέρον, ώστε απέφασισα να έπισκεφθώ τά κάτεργα των μικρών έγκληματιών.

Και την άλλη κιόλας μέρα πήρα τό τραίνο για τό Μετρώ.

Η άποικία των καταδικών βρίσκεται μερικά χιλιόμετρα μακριά από την Τουρ σε μία καταπράσινη έκτασι, την οποία λένε «Κήπο της Γαλλίας».

Από τόν σιδηροδρομικό σταθμό του Μετρώ ένας μικρός δρόμος οδηγεί σ' ένα πάρκο, έπειτα σ' ένα μικρό δάσος και τέλος σ' ένα χωριό με γραφικά σπίτια. Πέρα από αυτά, άπλώνονται τεράστια καλλιεργημένα έκτάσεις. Είναι η άποικία των μικρών καταδικών.

Ένα σωρό κτίρια με κόκκινα κεραμίδια άπλωνόντουσαν έμπρός μου και πάνω από αυτά μία έκκλησία ύψωσε τούς όβελίσκους της. Βρισκόμουν στο κέντρο των κατέργων. Ένας δεσμοφύλακας που είχε τεθή στη διάθεσί μου με άκολουθούσε θήμα προς θήμα και μου έξηγούσε :

— Αυτό έδω τό οικημα είναι μία παλιά φυλακή, η «Πατρική» όπως τη λένε, στην οποία οί πατέρες έκλειναν τά άταχτα παιδιά τους λίγους μήνες για να τά σωφρονίσουν. Αυτή η φυλακή άποτελούσε όμως άισχος για τόν πολιτισμό μας γι' αυτό και την κατήργησαν. Έκεί μέσα τά παιδιά τρώγαν τόσο ξύλο όσο δεν τό έτρώγαν όλα τά χρόνια της ζωής τους. Έπειτα τά βασάνιζαν με σαδδιστικήν ευχαρίστησιν και τέλος τά παρέδιδαν πάλι στους γονείς τους έντελώς άγνώριστα ή ήλίθια από τά θασανιστήρια και τό ξύλο!

Η «Πατρική» φυλακή, ήταν ένα άπαίσιο και ύποκριτικό ίδρυμα που δεν είχε κανέναν άλλο λόγο παρά να δημιουργή έγκληματίας! Σήμερα αυτό τό κτίριο φιλοξενεί περί τάς δυό χιλιάδες «σπουργίτες» της κοσμοπόλεως και τούς «τσιμπολόγους», τούς μικρολωποδύτες δηλαδή που δεν καταδέχονται να κλέψουν περισσότερα από πε-

νήντα φράγκα! Έπίσης ένα πλήθος μικρών άλητών, τούς όποιους στέλνουν τά διάφορα άσυλα σ' αυτό τόν «Κήπο της Γαλλίας» για ν' αναπνεύσουν λίγο καθαρό άέρα και να τονώσουν τόν οργανισμό τους.

* * *

Και τώρα άς ρίξουμε μία ματιά στους επικίνδυνους μιά μικροσκοπικούς έγκληματίες. Καθώς γλυστρούν άθόρυβα δεξιά κι' αριστερά μου, δίνουν μιά παράδοξη έντύπωσι: μοιάζουν σαν τά μικρά δηλητηριώδη φείδια. Και πράγματι, μπορείτε ν' αντίληφθήτε ότι η φυλακή δεν τά έχει συμμορφώσει άν κυττάξετε τό βλέμμα τους. Έξακολουθεί να διατηρή όλη την σκληρότητά του, όλη την άδιαφορία του. Αυτά τά παιδιά έχουν μάτια δολοφόνων. Τά κυττάζω έτσι καθώς προχωρούν άργά με τις χακί στολές τους και τά ξύλινα και βαρεία παπούτσια τους. Μά είναι άδύνατο να αισθανθώ γι' αυτά τόν οίκτο. "Όλα αυτά μου ρίχνουν καχύποπτα βλέμματα και προσπαθούν να κρύψουν τόν αριθμό που έχουν στην πλάτη και στο στήθος τους : 8.658, 8.603 8.705, 8.649 1... Φοβούνται μήπως ζητώ κανέναν για καμμία θρωμοδουλειά.

Στό σωφρονιστήριο αυτά τά παιδιά χάνουν τά όνόματά τους. "Όλα έχουν ένα κοινό όνομα, αλλά διαφορετικό αριθμό : τά λένε «Λουλου». Αυτοί οί «Λουλου» είναι άληθινοί σαταγάδες. Δεν φοβούνται καμμία τιμωρία.

— Μιά φορά, μου διηγήθηκε ο συνοδός μας, είκοσι άπ' αυτούς τούς πήραμε άγγαρεία για να θάψουν τά παράθυρα και τις πόρτες ένός νέου κτιρίου των κατέργων. Οί μικροί πράγματι, δούλεψαν ως τό μεσημέρι ήσυχά και χωρίς φωνές και διαμαρτυρίες. Έτσι οί φύλακες, την ώρα της αναπαύσεως, τούς άφησαν μόνους και πήγαν κι' αυτοί να φάνε. "Όταν όμως έπειτα από λίγο μπήκαν στο κτίριο, τά έχασαν και άρχισαν να ξεφωνίζουν από τό κακό τους.

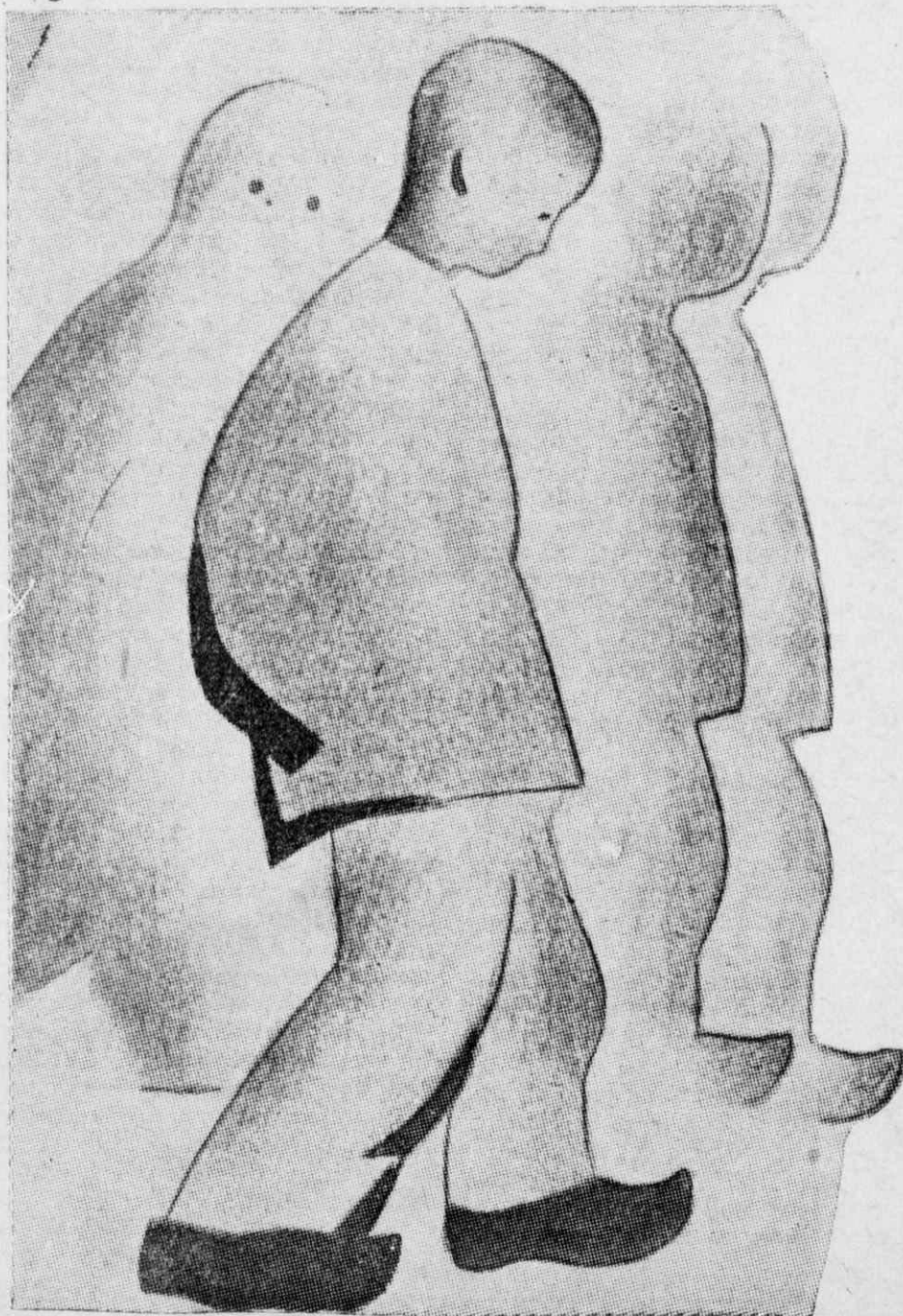
Οί είκοσι αυτοί κατεργαράοι είχαν γεμίσει τούς τοίχους με βρισιές, με άκατονόμαστες ζωγραφίες και με παράδοξα σχήματα. Έπειτα είχαν θάψει πράσινα και κόκκινα τά ρούχα τους και με τη βοήθεια που είχε περισσέψει έθαψαν τούς τοίχους!

—Θέλαμε να διασκεδάσουμε, φώναξαν στους φύλακες. Τώρα που έκάναμε τό κέφι μας, μπορείτε και σεις να κάνετε τό δικό σας.

Κι' αλήθεια οί δεσμοφύλακες ξεκρέμασαν τά μαστίγια τους και τούς κάναν κι' αυτοί με τη σειρά τους μαύρους από τό ξύλο. "Υστερα τούς έκλεισαν σε ένα σκοτεινό και υγρό δωμάτιο μιά όλόκληρη εβδομάδα.

— Άσφαλώς θα θγήκαν σωστά άρνάκια από εκεί πέρα, παρετήρησα.

— Δεν ξέρετε αυτά τά μικρά τέρατα, μου άπάντησε ο συνοδός μου. Βγήκαν άπ' αυτό τό μπουντρούμι περισσότερο πεισματωμένα. Σ' αυτό τό διάστημα είχαν καταστρώσει μάλιστα και τό σχέδιο μιās άγρίας έκδικήσεως. Μιά νύχτα λοιπόν τό έσκασαν από τά κελλιά τους, γλύστρησαν άθόρυβα ως τόν θάλαμο των δεσμοφυλάκων και θάλαν φωτιά στο άχυρένιο στρώμα του φύλακα, ο οποίος τούς είχε καταγγείλει. Κι' ο δυστυχημένος θα καιγόταν ζωντανός άν δεν πρόφταναν να τόν γλυτώσουν οί συνάδελφοί του.

— Μπορώ να ιδώ τὰ κελλιά τους ;
— Δὲν μοιάζουν σὰν τὰ κελλιά τῶν καταδίκων. Εἶνε εὐρύχωροι θάλαμοι μὲ σιδερένιους στύλους μὲ γάντζους. Σ' αὐτοὺς «ἀνοίγουν» οἱ μικροὶ κατάδικοι, σὰν τοὺς ναύτες, τὶς μπράντες τους πάνω στὶς ὁποῖες κοιμούνται τυλιγμένοι μὲ δυὸ κουβέρτες. Ἡ ἄλλη ἄκρη τῆς αἰώρας εἶνε περασμένη σ' ἓνα χοντρό καὶ τεντωμένο σχοινί. Κάθε πρωὶ τὴν ὠρισμένη ὥρα αὐτὸ τὸ σχοινὶ ἀφήνεται ἐλεύθερο κι' ὅλοι οἱ «Λουλοῦ» πέφτουν ἀπὸ τὰ σύννεφα τῶν ὄνειρων τους καὶ στέκονται ὄρθιοι!

Πάνω ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς γάντζους εἶνε κρεμασμένο ἓνα μπερὲ μὲ κόκκινη φούντα, τὸ καπέλλο τῶν μικρῶν κατεργάρηδων. Οἱ μουσικοὶ ὅμως τῶν παιδικῶν κατέργων, κι' αὐτοὶ φυσικὰ μικροὶ ἐγκληματῆς, ἔχουν κίτρινη φούντα.

Ἄκουσα αὐτοὺς τοὺς μουσικοὺς καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν μὲ ἄφησαν ἀδιάφορο. Ἐπαιξάν πολὺ καλά. Καθὼς δὲ πληρουρήθηκα τὶς γιορτὲς καὶ τὶς ἐθνικὲς μέρες, δίνουν καὶ συναυλίες στὰ περίχωρα τῆς Τούρ. Τότε ἀπολαμβάνουν καὶ μιᾶς σχετικῆς ἐλευθερίας. Μποροῦν νὰ πιοῦν κρασί καὶ νὰ καπνίσουν, πράγμα πού εἶνε τὸ μοναδικὸ ὄνειρο αὐτῶν τῶν μικροσκοπικῶν ἐγκληματιῶν.

— Καὶ ἀπὸ ποιά μέρη τῆς Γαλλίας σὰς ἔρχονται αὐτοὶ οἱ κατεργάρηδες ;

— Ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὴ Λυών, τὴ Μασσαλία, τὸ Μπορντώ, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, πέρασε ἀπὸ μπροστά μας ἓνας ὄμιλος καταδίκων. Βάδιζαν μὲ ρυθμικὸ βῆμα καὶ κύτταζαν ὀλόϊσια μπροστά τους ἀμίλητοι. Ὁ τελευταῖος ὅμως ἀπ' αὐτοὺς, στάθηκε, γύρισε πρὸς ἐμένα καί, φέρνοντας τοῦ τὸ χέρι του στὸ στόμα, μοῦ ἔστειλε ἓνα φιλή.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, μοῦ ἐξήγησε ὁ συνοδός μου. Σὰς ζητάει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἓνα τσιγάρο. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τοῦ τὸ δώσετε, γιατί θὰ γίνεταί ἀφορμὴ νὰ τιμωρηθῆ. Τὸ κάπνισμα ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ ἐδῶ πέρα. Μὰ δὲν εἶνε τὸ μόνο πού ἀπαγορεύουν σ' αὐτὰ τὰ θηριάκια. Δὲν τοὺς ἀφήνουν νὰ θρίζουν, νὰ παίζουν, νὰ τραγουδοῦν, νὰ γελᾶνε. Ὅλ' αὐτὰ θεωροῦνται βαρεῖες παραβάσεις καὶ τιμωροῦνται μὲ ἑκατὸ μαστιγώσεις. Κι' ὡστόσο ἓνα μικρὸ χαμίνι ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁ «Λουλοῦ 7.323» μιὰ μέρα πῆγε καὶ θρῆκε μόνος του τὸν διευθυντὴ καὶ τὸν ρώτησε:

- Ὅταν γελᾶ κανεὶς τρώει ἑκατὸ ξυλιές;
- Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα ἐκεῖνος.
- Καὶ πόση ὥρα μπορεῖ νὰ γελᾶ;
- Ὅσο θέλει.
- Λοιμῶν! ἔκανε ὁ «σποιργίτης».

Καὶ ξέσπασε σ' ἓνα ἀναιδέστα το γέλιο κυττάζοντας τὴν κωμικὴ φυσιογνωμία τοῦ διοικητοῦ. Ὅταν κουράσθηκε δὲ νὰ γελᾶ, τοῦ μίλε μὲ ἀπάθεια:

— Διατάξετε νὰ μοῦ δώσουν τὶς ἑκατὸ ξυλιές. Ἐξῆ μῆνες τώρα ἤθελα νὰ γελᾶσω γιατί μοῦ κάνει κωμικὴ ἐντύπωση τὸ μούτρο σας. Φοβόμουν ὅμως μήπως μοῦ κόψουν αὐτὴν τὴν διασκέδασι σὴ μέση. Τώρα ὅμως πού ξέρω τὸν κανονισμό, θὰ γελᾶω ὅσο θέλω μόνις μοῦ περνοῦν τὰ σημάδια τῶν μαστιγώσεων.

Καὶ κάθησε ὑπομονετικὰ καὶ ἔφαγε τὶς ἑκατὸ ξυλιές ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν διευθυντὴ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τὴν ἀυθάδειά του.

Μὲ τὴ συζήτησι, εἶχαμε φτάσει σὲ μιὰ ἄλλη αἴθουσα, στὴν αἴθουσα τῶν διαλέξεων. Ἐκεῖ, καθὲς Κυριακὴ, συγκεντρώνονται οἱ μικροὶ φυλακισμένοι καὶ ἀκοῦνε τὸν ἀββά τῆς φυλακῆς, ὁ ὁποῖος τοὺς μιλάει γιὰ τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, γιὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον.

Αὐτὸ τὸ «μάθημα» ὅμως οἱ μικροὶ κατάδικοι δὲν τὸ ὑποφέρουν. Καὶ ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὶς τιμωρίες, διακόπτουν κάθε τόσο τὸν ἀββά καὶ τοῦ κάνουν ἀνόητες ἐρωτήσεις.

Μιὰ μέρα τὴν ὥρα μιᾶς συγκι-

νητικῆς ἀφηγήσεώς του ἓνας μικρὸς τοῦ φώναξε:

— Γέρο-παπᾶ, μὴ συγκινεῖσαι, γιατί τρέχουν τὰ σάλια σου! Τὸ τί ἐπακολούθησε εἶνε ἀδύνατο νὰ περιγραφῆ. Ὁ ἀββάς θυμωμένος μέσα στὸ πανδαιμόνιο τῶν φωνῶν καὶ τῆς πρόγκας τῶν καταδίκων ἄρπαξε τὸν μικρὸ ἀπὸ τ' αὐτιά, τὸν σήκωσε ἀπάνω καὶ τὸν πέταξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Κι' αὐτὸ ἔκανε ἀμέσως τοὺς ἄλλους καταδικωμένους νὰ ἡσυχάσουν. Ὁ ἀββάς κατόπιν μὲ ἀπάθεια ἀνέβηκε στὴν ἔδρα του καὶ συνέχισε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ οἱ νοσοκόμοι μάζευαν τὸν μικρὸ καὶ τὸν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο μὲ σπασμένη τὴ σπονδυλικὴ στήλη του!

Ἡ ἐκκλησία τῶν κατέργων εἶνε ἓνας ψυχρὸς καὶ αὐστηρὸς οἶκος Θεοῦ. Ἐχει τεράστια θρανία, πάνω στὸ ξύλο τῶν ὀπίλων εἶνε σκαλισμένα ἓνα σωρὸ παράδοξα πράγματα. Σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ ἓνας κατάδικος ἔχει σκαλίσει τὴν ἐξῆς φράσι:

«Ἀκόμη πέντε μῆνες!»

Ἐνας ἄλλος ἐπίσης:

«Ἐχω μιὰ φίλη. Μοῦ στέλνει τσιγάρα μὰ τὰ καπνίζουν αἱ σταυρωτῆδες».

Ἐνας τρίτος ἔχει σκαλίσει μιὰ καρδιά, τὴν ὁποία τρώει ἓνας σκύλος κι' ἀπὸ κάτω: «22 Μαΐου 1928». Ἀσφαλῶς θὰ εἶνε ἡ μέρα πού κλείσθηκε αὐτὸς ὁ μικρὸς... καλλιτέχνης στὰ κάτεργα. Ὅσο γιὰ τὸ σκύλο καὶ τὴν καρδιά μ' αὐτὴ τὴ συμβολικὴ παράστασι θέλει νὰ δείξῃ τὸ μαράζι πού τὸν κάνει νὰ ὑποφέρῃ.

Κάποιος ἄλλος σ' ἓνα θρανίον ἔχει σκαλίσει ἓναν ἐσταυρωμένο μὲ στολή... χωροφύλακα! Καὶ τέλος κάποιος ἄλλος κατεργάρης τὸν Χριστὸ νὰ μοιράζῃ τσιγάρα!

Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ σκαλισμάτα εἶνε ἀληθινὰ ἔργα τέχνης καὶ ἀποκαλύπτουν ὅτι ὑπάρχουν καὶ νεαροὶ ἐγκληματῆς πού θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν περίφημοι καλλιτέχνες. Ὁ ἐσταυρωμένος χωροφύλακας κι' ὁ Χριστὸς πού μοιράζει τσιγάρα εἶνε τόσο καλά φτιαγμένοι, ὥστε νομίζεις ὅτι θὰ σοῦ μιλήσουν.

Οἱ κατάδικοι τῶν κατέργων τοῦ Μετράυ ὄλην τὴν ἡμέρα πού ἐργάζονται στοὺς ἀγρούς δὲν φρουροῦνται ἀγρυπνια, ὅπως οἱ μεγάλοι ἐγκληματῆς.

— Δὲν φοβόμαστε νὰ δραπετεύσουν, μοῦ εἶπαν οἱ δεσμοφύλακες. Ξέρουμε ὅτι δὲν ἔχουν μιὰ δεκάρα ἐπάνω τους, κι' ὅτι αὐτὴ ἡ στολή τους εἶνε τόσο γνωστὴ, ὥστε ἀμέσως θὰ πέσουν στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας. Συχνὰ φυσικὰ, ὅταν εὑρουν τὴν εὐκαιρία τὸ σκάνε. Μὰ τοὺς ἀφήνουμε καὶ τοὺς δηλώνουμε εἰρωνικά:

— Μὴν ἀργήσετε νὰ γυρίσετε, γιατί δὲν θὰ θρῆτε φαῖ.

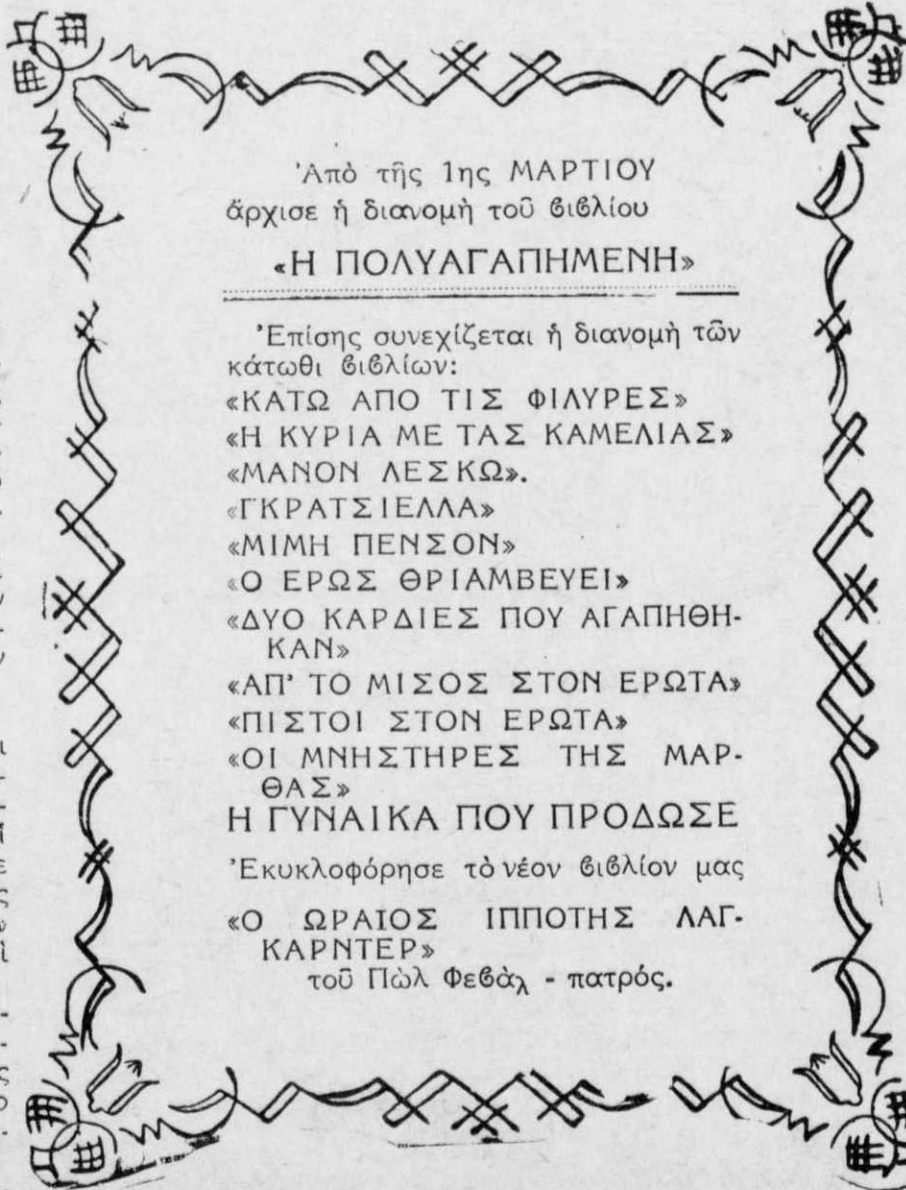
Οἱ κατεργάρηδες γυρίζουν, πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἢ δυὸ μέρες πεινασμένοι καὶ ἀξιολύπητοι. Τοὺς δίνουμε ἓνα γερὸ ξύλο κι' ὕστερα τοὺς φυλακίζουμε. Μὰ αὐτοὶ δὲν παραπονιούνται γιατί ἔχουν ἐξασφαλίσει τὸ ψωμί!

Μόνον ἓνας, ὁ «Μιστεγκέτ» κατάρθωσε νὰ δραπετεύσῃ καὶ δὲν γυρίσε μόνος του, ἀλλὰ τὸν ἔφεραν. Ὁ «Μιστεγκέτ» ἦταν ὁ πιὸ μικρὸς, μὰ κι' ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος λωποδύτης τῆς Μονμάρτρης. Τὸν λέγαν «Μιστεγκέτ», γιατί ἐμιμεῖτο σ' ἀφάνταστο σημεῖο τὴν ὁμῶνυμη μεγάλη βεντέτα τοῦ μιούζικ-χῶλ.

Ὁ «Μιστεγκέτ» λοιπὸν κατάρφερε μιὰ μέρα νὰ τὸ σκάσῃ. Προχώρησε μὲ χίλιες προφυλάξεις ὡς τὴν Τούρ κι' ἐκεῖ κρύφτηκε στὸν κῆπο μιᾶς ἐπαύλεως. Ὅταν δὲ θρῆκε εὐκαιρία μπῆκε σ' αὐτὴ, ντύθηκε μὲ τὴν ἡσυχία του τὰ ρούχα τοῦ γιοῦ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς καὶ κατόπιν μὲ τὴν ἴδια ψυχραιμία ἔκλεψε ἀπὸ τὸ γκαράζ τὸ αὐτοκίνητο.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα χιλιόμετρα ὅμως ἀντελήφθη ὁ «Μιστεγκέτ», ὅτι ἄρχιζε νὰ σώνεται ἡ βενζίνη. Ἐπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ προμηθευθῆ. Πῆγε λοιπὸν σ' ἓνα πρατήριο καὶ εἶπε μ' ἀπάθεια νὰ τοῦ γεμίσουν τὸ ντεπόζιτο. Ὅταν δὲ τὸ γέμισαν καὶ τακτοποίησαν τ' ἀμάξι ἔβγαλε ἐμπρὸς καὶ ἐξεφώνισθη μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Ἐτσι κατάρφερε νὰ φθάσῃ στὸ Παρίσι κοστουμαρισμένος καὶ μ' αὐτοκίνητο καὶ φυσικὰ ἄρχισε (Συνέχεια στὴ σελίδα 48).

Ἀπὸ τῆς 1ης ΜΑΡΤΙΟΥ
ἄρχισε ἡ διανομὴ τοῦ βιβλίου

«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ»

Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τῶν
κάτωθι βιβλίων:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

«ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ».

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»

«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗ-
ΚΑΝ»

«ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡ-
ΘΑΣ»

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Ἐκυκλοφόρησε τὸ νέον βιβλίου μας

«Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓ-
ΚΑΡΝΤΕΡ»

τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ - πατρός.

ΗΡΩΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 38)

μνα, έλεγέ ο Πατσουλής.

Καρδιοχτύπι και καύμος πειά μην πάθη τίποτε ο Πατσουλής και μη σπάση ή στάμνα.

— Μά ποῦ τὸ βρίσκεις τὸ νερὸ αὐτό; τοῦ λέγανε οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοί. Ἐμεῖς πίνουμε ἀπὸ τὰ θαρέλια, ἕνα ἀκάθαρτο θερμόνερο.

— Ξέρω κ' ἐγώ, νὰ αὐτὸς τὸ ξέρει! κ' ἔδειχνε τὸν Πατσουλῆ, ποῦ καμάρωνε καὶ φούσκωνε σὰν κούρκος.

— Βρὲ ποῦ τὸ βρίσκεις, στρατιώτη, τὸ νερὸ αὐτό;

— Κάνω θουτιά στὴ λίμνη καὶ παίρνω κρῦο ἀπ' τὸν πᾶτο! ἀπαντοῦσε.

Ποῦ νὰ πῆ τὴ μυστικὴ πηγὴ, ποῦ εἶχεν ἀνακαλύψει μέσα σ' ἕνα χαντάκι τῶν θουνῶν βαθύ, κρυμμένη ἀπὸ κληματοῖδες.

* * *

Μιά ἡμέρα, μόλις εἶχε διατάξει ἕναν καφέ, μὲ καϊμάκι καὶ μεράκι, ὁ ταγματάρχης Κολεός.

— Σὲ θέλω, σήμερα, Ἀργύρη, τοῦ εἶπε. Θέλω νὰ κάμω ὄρεξι. Ἄρχισαν ἕνα κανονίδι οἱ Βούλγαροι, φρίκη!

Κι' ἀλήθεια. Τί κακὸ ἦταν αὐτό! Βροχὴ σιδήρου καὶ φωτιάς, ποῦ ἄρχισε καὶ δὲν τελείωνε. Κατακλυσμὸς θανάτου. Ἀνασκάφηκε ἡ γῆ καὶ πετοκόπηκαν τὰ δέντρα.

Ἐκεῖ ἀπάνω, στὸ κακὸ αὐτό, οἱ ἄνδρες πήρανε τὶς θέσεις τῶν, περιμένοντας τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἐπιθεσί καὶ ὁ ταγματάρχης τὴ δική του.

Ὁ Πατσουλῆς ὅμως, ἀδιάφορος γιὰ τὸ κακὸ, ἔφερνε τὸν καφέ μὲ προσυχὴ ἱερέως λειτουργοῦ ποῦ φέρνει τ' ἅγια μυστήρια. Μὲ τὸ ἄλλο χέρι τοῦ κρατοῦσε τοῦ νεροῦ τὴ στάμνα.

Ὁ ταγματάρχης, μέσα στὸν χαλασμὸ ἐκείνον καὶ τὴν ἀναστάτωση, βλέποντας τὸν Πατσουλῆ μπροστά του, νὰ κρατᾷ τὴν στάμνα τοῦ νεροῦ, μέσα στὴν καταιγίδα τοῦ σιδήρου, τὴν στάμνα ποῦ μὲ τὴν δροσιά της τοῦ ἔδινε ζωὴ, τοῦ ἔδινε κουράγιο, ποῦ τὸν ἀναζωογονοῦσε, τὸν συνέφερνε, σηκώθηκε ἀπάνω καὶ ἐφώνασε μὲ φόβο καὶ θυμὸ.

— Μωρέ, φύγε ἀπὸ δῶ, νὰ μὴ σπάσουνε... τὴν στάμνα.

— Ἀδύνατον, κύρ ταγματάρχα.

— Γιατί ἀδύνατον, βρὲ παλαστέ;

— Γιατί θὰ κρῦσῃ ὁ καφὲς καὶ θὰ κοπῆ καὶ τὸ καϊμάκι!

* * *

Ὁ Πατσουλῆς τὴν ἄλλη μέρα, πέρασε στὴν ἀναφορὰ.

Ἦταν ἥρωας!

Ἦταν θεθαίως ἥρωας. Ἀλλὰ γιὰ νὰ φανῆ τοῦ καθενὸς ὁ ἥρωισμὸς, πρέπει νὰ βρεθῆ καὶ τῆς δράσεώς του τὸ πεδίων...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η 6 ΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΚΑΡΕΚΛΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

διακόπτει ἀμέσως τὸ ρεῦμα. Ἐχει ἐκτελεσθῆ ἄρα γε ὁ κατάδικος; Ποιὸς ξέρει!...

Ἡ τετάρτη φάσις.

Μόλις διακοπῆ τὸ ρεῦμα, οἱ σφυγμοὶ τοῦ καταδίκου ἔχουν φτάσει στοὺς 120 στὸ λεπτό. Ὁ γιατρὸς κάνει αὐτὴν τὴν διαπίστωση καί... περιμένει ἐπὶ τρία ἢ τέσσερα λεπτά νὰ σβῦσουν ὀλότελα. Κατόπιν τοποθετεῖ στὸ στήθος τοῦ καταδίκου τὸ σθηθοσκόπιο καὶ τὸν ἀκροᾷται. Οἱ σφυγμοὶ του παύουν σιγά-σιγά νὰ ἀκούωνται. Οἱ σφυγμοὶ τοῦ Θόμψων κράτησαν ὀλόκληρα πέντε λεπτά τῆς ὥρας. Ἐπὶ πέντε λεπτά, ὁ κατάδικος ζουσε ἀκόμη, μετὰ τὶς τρεῖς τρομερὲς ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις. Ὄταν τώρα σβῦσουν ὀλότελα οἱ σφυγμοὶ, ὁ γιατρὸς κάνει πάλι ἕνα νόημα στὸν δῆμιο. Ἐτσι περνοῦμε στὴν πέμπτη φάσι.

Ἡ πέμπτη φάσις.

Ὁ δῆμιος, ποῦ εἶνε κλεισμένος σ' ἕνα γυάλινο θάλαμο, πίσω ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, ἀνοίγει πάλι τὸ ρεῦμα καὶ τὸ μαρτυρικό σῶμα τοῦ καταδίκου δέχεται ἀκόμη μιὰ τελευταία ἐκκένωση. Σ' αὐτὴν τὴν τελευταία ἐκκένωση, τὸ σῶμα τοῦ Θόμψων τινάχτηκε πάλι πρὸς τὰ ἔξω, μὲ δύναμι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ σιδερένια δεσμά του. Ἐπειτα, τὸ σῶμα πέφτει πάλι πρὸς τὰ πίσω καὶ παραμένει ἀκίνητο. Ὁ κατάδικος — ἐπὶ τέλους! — ἔχει ἐκτελεσθῆ.

Ἡ ἕκτη φάσις.

Ὁ βοηθὸς τοῦ δημίου τότε βγάζει τὴν δερμάτινη κουκούλα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ. Ὁ Θόμψων εἶχε, τὴν στιγμὴ αὐτῆ, μιὰ τραγικὴ ἔκφρασι. Ὁ κρυσταλλοειδὴς χιτὼν τῶν ματιῶν του εἶχε σπάσει καὶ τὸ στόμα του εἶχε ὀλότελα παραμόρφωθῆ...

Οἱ δεσμοφύλακες τότε λύνουν τὰ δεσμά καὶ ξαπλώνουν τὸ πτώμα σ' ἕνα ξυλοκρέββατο. Τὸ μαρτύριο τῆς ἠλεκτρικῆς καρέκλας ἔχει τελειώσει!

Ὁ δημοσιογράφος Τζαίμς Μπάρτον Λῆ, ὕστερ' ἀπὸ ὅλες τὶς ἀνατριχιαστικὲς ἀποκαλύψεις του, δὲν διστάζει νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὲς τὶς ἐκτελέσεις ὡς πιὸ ἀπανθρώπους κι' ἀπὸ τὰ πιὸ φριχτὰ βασανιστήρια τοῦ Μεσαίωνα! Κι' ἀσφαλῶς δὲν ἔχει ἀδικα...
ΖΩΡΖ ΜΠΕΡΝΙΕ

ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 14)

καὶ τὶς τιμές, στὸν πλοῦτο καὶ τὴν εὐτυχία, εἶνε ἀναγκασμένη νὰ πουλᾷ πάλι μενεξέδες τῆς Πάρμας γιὰ νὰ ζῆσῃ.

Μὰ κανεὶς δὲν ἀναγνωρίζει πειά σ' αὐτὴν τὴν χαριτωμένη ἐκείνη μικρὴ ἀνθοπώλιδα τῆς Ριθιέρας.

Ἡ πανέμορφη Μισελίνα εἶνε πειά πρόωρα γερασμένη. Ἡ ἀπώλεια τοῦ ἀγαπημένου της συζύγου τὴν ἐτσάκισε. Γυρίζει στοὺς δρόμους μὲ τὰ ἄνθη-της στὰ χέρια, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μεγάλο μαῦρο σάλι καὶ πουλάει, ὅπως ὅταν ἦταν κοριτσάκι, μενεξέδες γιὰ νὰ ζῆσῃ. Μὰ δὲν εἶνε πειά δροσερῆ, ὅπως οἱ μενεξέδες ποῦ πουλάει. Μόνον τὰ μάτια της ἔχουν πάντα τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ αὐτοὺς. Ξέθωρα, θλιθερά, πονεμένα καὶ πάντα θουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα...

Τώρα τὸ χέρι ποῦ τὰ δίνει δὲν εἶνε τὸ λεπτὸ χεράκι τῆς κοπέλας, ἀλλὰ τὸ κίτρινο καὶ τὸ ἀδύνατο μιᾶς γυναίκα σκληρὰ χτυπημένης ἀπὸ τὴ μοῖρα.

ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 45)

πάλι τὶς λωποδυσίες του. Μὰ ἡ μανία του νὰ κἀνῃ τὴ «Μιστεγκέτ» τὸν πρόδωσε. Ἐνας ἀστυνομικὸς τὸν ἀνεγνώρισε, τὸν συνέλαθε καὶ ὁ «Μιστεγκέτ» στάλθηκε πάλι στὰ παιδικὰ κότεργα.

Αὐτὸ ὅμως τὸ κατόρθωμά του ἔδωσε ἀφορμὴ στὶς ἐφημερίδες νὰ γράψουν ἕνα σωρὸ λόγια γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴν μανία του νὰ μιμῆται τὴ Μιστεγκέτ. Ὄταν τὰ διάβασε ἡ πασίγνωστη βεντέττα θέλησε νὰ τὸν γνωρίσῃ τὸν «Μιστεγκέτ» καὶ πῆγε νὰ τὸν δῆ στὰ κότεργα. Ὁ «Μιστεγκέτ» τὴ δέχθηκε μὲ σοβαρότητα μεγάλου κυρίου. Ὄταν δὲ ἔφευγε, τῆς δήλωσε:

— Ἐλπίζω ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἐρθῶ νὰ σᾶς χειροκροτήσω.

Καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

Καὶ πράγματι, κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του.

Αὐτὲς ἡ παιδικὲς φυλακὲς ἀποτελοῦν ἕνα ἀληθινὸ αἶσχος. Στὰ κότεργα τοῦ Μετραῦ βρίσκονται σήμερα κλεισμένα δυὸ χιλιάδες παιδιὰ. Δύο χιλιάδες αὐριανοὶ ἐγκληματῆται!... ΖΑΝ ΜΠΑΖΑΛ

ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ,, ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 37)

μιλήσῃ μπροστὰ στὸ μικρόφωνο.

— Μαίη Γουέστ... Βραχνιασμένη... Μαίη Γουέστ ζητάει συγγνώμην... φώνασε ὁ παπαγάλος της.

Κ' ὕστερα' ἄρχισε νὰ λήθῃ στοὺς ἀκροατὰς του... ὅ,τι τοῦ εἶχε μάθει ἡ κυρία του: φιλοφρονήσεις, θρισιές, ὀνόματα φίλων καὶ μικρὰ εὐθυμὰ τραγοῦδια!... * * *

Τέλος, τὴν πιὸ παράδοξη μετάδοσι ἔκανε ἐδῶ κ' ἕνα χρόνον ὁ Τσάρλι Τσάπλιν κι' ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ξάφνιασε ὅλη τὴν Ἀμερικὴ. Ὁ «σπῆκερ» τοῦ σταθμοῦ ἀνήγγειλε στοὺς ἀκροατὰς ὅτι «ἕνας διάσημος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου» θὰ τοὺς ἀπήγγελλε τὸν περίφημο μόνολογο τοῦ Ἄμλετ! Ἐπειτα, ὅταν ὁ τραγικὸς αὐτὸς μόνολογος τελείωσε, ὁ «σπῆκερ» ἐξήγησε στοὺς ἀκροατὰς ὅτι ὁ ἠθοποιὸς ποῦ τὸν ἀπήγγειλε ἦταν ὁ Τσάρλι Τσάπλιν!...

Περιττὸ εἶνε τώρα νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι ἐπὶ μιὰ ὀλόκληρη ἑβδομάδα ἡ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες μιλοῦσαν γι' αὐτὴν τὴν περίφημη πράγματι «ἐκπληξι» τοῦ Σαρλώ. Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ.

"Η ΜΟΝΜΑΡΙΡΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΜΟΥ ΧΡΟΝΩΝ...."

(Συνέχεια έκ της σελίδος 5)

ψα τὸ μυθιστόρημα, ἀλλ' ἤμουν ὑποχρεωμένος καὶ νὰ παραδώσω στὸν Βιλλύ τὸ θράδυ, ὕστερ' ἀπὸ ὄχτω ὧρες δηλαδή, τὰ χειρόγραφα ποῦ περίμενε!... Ἐνοιωθα τὸ μυαλό μου νὰ σαλεύῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία... Καί, ξαφνικά, μέσα στὴν ἀπόγνῳσί μου μοῦ ἤρθε μιὰ ἐμπνευσις.

Μεταξὺ τῶν χειρογράφων μου, εἶχα καὶ ἕνα μυθιστόρημα ποῦ το ἔγραψα σὲ ἡλικία δεκαπέντε ἐτῶν καὶ τὸ ὁποῖο δὲν ἐπρόκειτο, φυσικά, νὰ δῆ ποτὲ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Ἐπρόκειτο περὶ τῆς δραματικῆς ζωῆς μιᾶς μοδιστρούλας, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἐγνώρισε πολλὰς περιπέτειες, ἐξειλίχθη σὲ μεγάλη καλλιτέχνηδα, γιὰ νὰ καταντήσῃ στὸ τέλος, μισότρελλη καὶ φυματική, νὰ πεθάνῃ σ' ἕνα σανατόριο. Ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ θὰ μπορούσε βέβαια ν' ἀποτελέσῃ ὑλικὸ γιὰ ἕνα καλὸ μυθιστόρημα Ἄλλ' ὅπως εἶχα πραγματευσθῆ τὸ θέμα αὐτό, εἶχε γίνῃ ἀνούσια θεματογραφία. Καὶ ὅμως: τὸ νεανικὸ αὐτὸ μυθιστόρημά μου, ποῦ τὸ ἀντέγραψα μὲ ἐλάχιστες διορθώσεις, μέσα σὲ δυὸ μερόνυχτα, ἐξεδόθη μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Βιλλύ καὶ μὲ τὸν τίτλο: «Μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια».

...Καὶ δὲν πιστεύω νὰ μὲ θεωρήσετε καυχησιολόγο ἂν σᾶς πῶ ὅτι ὁ «μέγας» κριτικὸς Ζυλ Λεμαίτρ, σχολιάζοντας τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ στὸν σοβαρώτατο παρισινὸ «Χρόνον» (11 Αὐγούστου 1911) τὸ ἔκρινε ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ Βιλλύ!